

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 grudnia 2023 r. w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej zażalenia Prezesa Sądu Okręgowego w K. – SSO D. P. oraz zażalenia sędziego Sądu Okręgowego w K. M. F., na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z 6 września 2022 r., sygn. akt [...],

postanowił

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę zwrócić Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w K. do dalszego postępowania

UZASADNIENIE

Pismem z 2 września 2021 r. Prezes Sądu Okręgowego w K. zażądał wszczęcia czynności wyjaśniających wobec sędziego Sądu Okręgowego w K. M. F.

Czynności wyjaśniające podjęte 26 października 2021 r. przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...], dotyczyły faktu zanegowania przez SSO M. F., w sprawach o sygn. akt: [...], [...] oraz [...], prawnej skuteczności orzeczeń wydanych przez Sąd Apelacyjny w [...]

Postanowieniem z 6 września 2022 r., wydanym w sprawie o sygn. akt [...], Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] SSA T. S. zawiesił postępowanie do czasu zakończenia postępowania przed TSUE w sprawie o sygn. akt C-204/21.

W uzasadnieniu postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] wskazał, że rozważenia wymagałoby zakwalifikowanie czynów SSO M. F. z art. 107 § 3 usp. Tymczasem zgodnie z zabezpieczeniem wydanym w sprawie C-204/21 przez TSUE, stosowanie przepisów art. 107 § 1 pkt

2 i 3 usp zostało wstrzymane, do czasu zakończenia postępowania w tej sprawie. Ponieważ nie jest znana data zakończenia postępowania w sprawie C - 204/21, postępowanie należało zawiesić (postanowienie k. 6).

Postanowienie z 6 września 2022 r. zostało zaskarżone zażaleniem z 20 września 2022 r. przez Prezesa Sądu Okręgowego w K. oraz zażaleniem z 6 września 2022 r. przez sędziego M. F.

W treści środka zaskarżenia SSO M. F. wskazał, że interpretacja przyjęta przez Zastępcę Rzecznika w treści postanowienia jest niewłaściwa. Wynika z niej, że w aktualnym stanie prawnym sędzia badający legalność powołania innej osoby na stanowisko sędziowskie musi liczyć się z odpowiedzialnością dyscyplinarną, która w dodatku zależy od przyszłego i niepewnego rozstrzygnięcia w sprawie o sygn. akt C-204/21. Tymczasem zawieszenie obowiązywania przepisu art. 107 usp oznacza, że badanie legalności powołania dokonane przed, jak i w trakcie obowiązywania zabezpieczenia nie może być karane (zażalenie k. 5).

W zażaleniu Prezesa Sądu Okręgowego w K. postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z 6 września 2021 r. zostało zaskarżone w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucono obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na jego treść, tj. art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 usp, poprzez bezzasadne uznanie, że zabezpieczenie wydane w postanowieniu Trybunału Sprawiedliwości z 14 lipca 2021 r., sygn. akt C-204/21, jest podstawą do zawieszenia postępowania sygn. SD 8/21, tj. stanowi długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie tego postępowania (zażalenie k. 2-4).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenia zasługują na uwzględnienie.

Skarżący słusznie uznali, że Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] w postanowieniu z 6 września 2022 r., sygn. akt [...], dokonał błędnej wykładni przepisów, prowadzących do zawieszenia postępowania w sprawie.

Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziego M. F., nie zależy bowiem zarówno od rozstrzygnięcia w sprawie o sygn. akt C-204/21 (co podnosił w zażaleniu sędzia

M. F.), jak i od treści postanowienia Trybunału Sprawiedliwości z 14 lipca 2021 r., sygn. akt C-204/21 (co podnosił Prezes Sądu Okręgowego w K.).

Zgodnie z treścią art. 22 § 1 k.p.k., przesłanką zawieszenia postępowania jest długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca jego prowadzenie. W zaskarżonym postanowieniu za takie przesłanki uznano: postanowienie zabezpieczające wydane przez TSUE 14 lipca 2021 r., sygn. akt C-204/21 oraz oczekiwanie na rozstrzygnięcie TSUE w sprawie głównej o sygn. C-204/21.

Sąd Najwyższy wskazuje, że zarówno postanowienie, jak i wyroki TSUE nie mają waloru bezpośredniej stosowności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jako państwa członkowskiego UE. Orzeczenia TSUE mogą nakazywać określone działania jednak, przełożenie ich treści na polski porządek prawny i funkcjonowanie organów państwa zależne jest od woli ustawodawcy. To Polski Parlament jest adresatem tychże orzeczeń. Sąd Najwyższy miał przy tym na uwadze dotychczasowe stanowisko wyrażone przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 14 lipca 2021 r., sygn. akt P 7/20 oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., sygn. akt K 3/21.

Mając na uwadze powyższe, zarówno postanowienie zabezpieczające, jak i spodziewane rozstrzygnięcie w sprawie o sygn. akt C – 204/21, nie mogło stanowić podstawy zawieszenia postępowania w sprawie [...]. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...], w sytuacji ustalenia, że czyn sędziego wymaga rozważenia zakwalifikowania go z art. 107 § 1 pkt 3 usp, powinien podjąć w sprawie odpowiednie, wynikające z ustawy czynności.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy rozstrzygnął ja na wstępie.

[M. T.]

[ms]

